

Když se ráno vzbudili, nevěřili vlastním očím. Hodná babička se úplně změnila! Jenička zavřela do klece a Mařence nakázala: „Poklid' světnici, přines vodu a uvař jídlo pro svého bratra. Musíme ho vykrmit, aby byl tlustoučký a já ho pak mohla sníst!“ Obě děti plakaly a naříkaly, ale nebylo jim

to nic platné. Ježibaba každé ráno přeměřila Jeničkovi prstíček, jestli už je dost vykrmený. Protože však špatně viděla, nevšimla si, že místo prstíčku jí chytrý Jeníček podstrkuje tenkou větvičku. Tak to šlo hodnou řádku dní, když však ani po dlouhé době Jeníček nepřibíral, rozhodla se Ježibaba, že jej sní tak či tak.

Do ranečku děti nasbíraly dobroty, drahokamy a dukáty, které měla ježibaba v chaloupce schované. Pak Jeníček s Mařenkou utíkali, co jim nohy stačily, jen aby byli rychle pryč. Běželi lesem, když tu narazili na divokou řeku. Lávka ani most však nebyly v dohledu!

Naštěstí připluly bílé labutě, které dětem pomohly a převezly je na druhý břeh. Děti brzy našly cestu domů, protože nedaleko uslyšely tatínkovu sekyrku! Všichni se zase šťastně shledali, a protože děti domů přinesly jídlo a poklady, rodina už nikdy nestrádala.